

1914

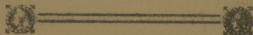
ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΛΗΘΟΔΕΣΜΗ

ΕΥΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΑΣΜΑΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΤΕΝΑ

1914

ΕΥΡΑ

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Ὁ Ὀκτάβιος Φλωμπέρ, παρισινὸς γλεντζές, κληρονομεῖ τὸ ὕδουργειον τοῦ θείου του καὶ φθάνει εἰς αὐτὸ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς καθ' ἣν οἱ ἐργάται καὶ αἱ ἐργατιδες πανηγυρίζουν τὴν εἰκοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς Εὐας, ὠραίας κορῆς τὴν ὅποιαν εὗρεν ὁ ἀρχιεργάτης Λαρούς ἐκτετον εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε ὅλαι οἱ ἐργάται τὴν θεωροῦν ὡσαν παῖδ' ἑαυτῶν. Ὁ Ὀκτάβιος αἰσθάνεται εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μεγάλην συμπάθειαν διὰ τὴν Εὐαν, ἣ ὅποια ὅμως δὲν ἔχει καιρὸν ν' ἀσχοληθῇ μετὸν Ὀκτάβιον διότι ἐνθυμεῖται διαρκῶς τὴν εὐτυχισμένην ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐξοῦσε ἡ μητέρα της: Ὅπως, ὅμως, λέγει καὶ ἡ ἴδια.

Ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ
σ' αὐτὸ τον κόσμον τον θλιβερό
εἶν' ἓνα ὄνειρο ἀπατηλὸ
δὲν ἔχει τέλος δὲν ἔχει ἀρχὴ
σὰν ἓνα βάλαμο μαγικὸ
ποῦ πίνουν μονο στον οὐρανὸ
εἶναι στὸν ἀνθρώπον σὰν γιαιτρικὸ
ποῦ σβύνει τὸν καῦμό
μὰ δὲν ἐγνώρισα ἀκόμη θαρρῶ
το μυστικὸ αὐτό.

Εἰς τὸ ὕδουργειον Φλωμπέρ ζητοῦν καταφύγιον ὁ Δαγοβέρτος, νεαρὸς ἡλιθίος φίλος τοῦ Ὀκταβίου, μαζὴ μετὴν Πίφι, πωλήτριαν τοῦ Μπὸν Μαρσὲ μετὰ πόζαν κυρίας τοῦ κόσμου, ἣ ὅποια κοροϊδεύει τώρα τὸν Δαγοβέρτον ὅπως ἄλλοτε ἐκοροϊδεύε τον Προυνόλ, ὑπάλληλον τοῦ ὕδουργειοῦ Φλωμπέρ, ὁ ὅποιος Προυνὲλ δὲν δυσκολεύεται, φυσικά, νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ὑπόσχεται ὅμως νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικόν.

DUETTO ΠΙΨΗΣ - ΛΑΓΟΒΕΡΤΟΥ

- Δαγοβ. "Ελα μου "δῶ καὶ μὴ φοβᾶσαι πειὰ
τοῦ φίλου μας τὸ σπῖτι εἶν' αὐτό.
- Πίψη. Πρώτη φορὰ ποῦ βλέπω ἀπαγωγὴ
"Αχ ! θεέ μου πῶς φοβοῦμαι
πῶς τρομάζω ἢ φτωχή!
- Δαγοβ. Μὴν τρέμεις πειὰ, ὦ!
Πίψ' ἀγαπημένη
μὴν τρέμεις πειὰ θὰ
βροῦμε δὰ κι' ἐμεῖς μιὰ φωλιά!
- Πίψη. Τί θ' ἀπογένη;
- Δαγοβ. Γλυκεριά μου μᾶς προσμένει μιὰ ἀτέλειωτη χαρά.
- Πίψη. "Η τύχη πάντοτε σκληρὴ
γιὰ μένα ἦταν πάντα γιὰτ' ἕνας ἄνδρας μιὰ φορὰ
μὲ ἔκανε νὰ μάθω πῶς ὄλ' οἱ ἄνδρες μ' ἐννοεῖς!
- Δαγοβ. Μὰ ὄχι δὲν εἶν' ὅλοι γιὰ ὅλους ἔτσι πῶς μιλεῖς!
- Πίψη. Τί ἔχω "γὼ τραβήξῃ.
- Δαγοβ. Μὰ ἦλθα "γῶ.
- Πίψη. Μὰ ἦλθες σὺ!
- Δαγοβ. Σᾶν εὐγενὴς ἱππότης!
- Πίψη. "Αλήθεια σὺ εἶσαι εὐγενὴς κ' "φέρθηκες ἱππότης.
- Δαγοβ. Καὶ μὴ νομίσης πῶς ἐγὼ ποτέ μου θὰ σ' ἀφήσω.
- Πίψη. Μὰ τί λοιπὸν θὰ λὲς γιὰ μὲ ποῦ ἔφηνγα μαζὺ σου;
- Δαγοβ. Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ τὸ "πῶ ἐγὼ δὲν σοῦ τὸ κρύβω
μὰ "γὼ δὲν κρύβω μυστικὸ κι' ἂν θέλεις σοῦ τὸ λέω.
Πίψη μου, γλυκεριά μου Πίψη σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω
δὸς μου τὴν ἀγάπη σου ποῦ τὴν ποθῶ καὶ τὴν γυρεύω.
Κύτταξε γιὰ σένα πῶς ἔχω γεῖνει πειὰ τρελλὸς
στὴ μαύρη καρδιά μου ἔλα τώρα σὺ νὰ χύσης φῶς!
- Πίψη. ἔλα, ἔλα πὲς μ' ἀκόμα μιὰ φορὰ πῶς μὲ λατρεύεις
πὲς μου τὴν ἀγάπη μόνο ἀπὸ μένα πῶς γυρεύεις.
- Οἱ δυό. Πάλι πὲς το σ' ἀγαπῶ πάλι πὲς το σὲ ποθῶ
κι' ἔλα νὰ σὲ-μὲ σφιξῆς (ω) στὴν ἀγκαλιά σου-μου
- Πίψη. Δικὸς μου πειά!
- Δαγοβ. Δικὴ μου πειά!
- Πίψη. Μοῦ φαίνεται σᾶν ψέμμα.
- Δαγοβ. "Αλήθεια εἶν' ἀπίστευτο καὶ φαίνεται σᾶν ψέμμα.

Πίψη. Μονάχη μου στο σεπαρέ πώς κοκκινίζω θεέ μου.
Δαγοβ. Μά ούτε να τὸ σκέπτεσαι κανείς δὲν θὰ τὸ μάθη.
Πίψη. Γιὰ μὲν' αὐτὸ τὸ σεπαρέ ἦταν γλυκειὰ φολιὰ
μὰ γιὰ πὲς μου πάλι μιὰ φορὰ μὲ τὸ γλυκό σου στόμα.
Πίψη μου, γλυκειά μου Πίψη σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω
δός μου τὴν ἀγάπη σου ποῦ τὴν ποθῶ και τὴ γυρεύω
κίτταξε γιὰ σένα πὼς ἔχω γελνεὶ πειὰ τρελλὸς
στὴ μαύρη καρδιά μου ἔλα τώρα σὺ νὰ χύσης φῶς!

(Χορός)

Οἱ δύο. Πάλι πὲς τὸ σ' ἀγαπῶ πάλι πὲς το σὲ ποθῶ
κι' ἔλα νὰ μὲ-σὲ σφιξῆς (ω) στὴν ἀγκαλιά σου

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Καρέκλες

- *Οκτ. Μόλις πατήσης στὸ Παρίσι ἀλλάξεις στὴ στιγμή
φεύγουν ἀμέσως οἱ καιμοὶ και νοιώθεις τὴ ζωή.
Βλέπεις γυναῖκες ὅλο σὰν ἀφράτες ζωηρὸς
νοιώθεις τὰ νεῖα νὰ περνοῦν μὲ χάρες κι' ὠμορφιές.
- Οἱ 7 'Ἡ Παριζιάνα ξέρει νὰ μαγεύη
γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος ὅλος τὴ λατρεύει.
- *Οκτ. Μυρῖζει πάντα βιολε-ντὲ-Πάρμ!
- Οἱ 7 Ξέρει μὲ τέχνη νὰ κατακτᾷ!
- *Οκτ. *Ἡ τουαλέττα τί δὲν τῆς κοστίζει!
- Οἱ 7 Στὴ μόδα πόσα χηῖματα σκορπίζει.
- *Οκτ. *Ὅποιος τὴ βλέπει μὲ τὴν καρδιά!
- Οἱ 7 Ἦ ἀνάβει φλόγα μὲ μιὰ ματιά!
- *Οκτ. *Ἄχ! ὠμορφο Παρίσι παραδέισε τῆς γῆς
σκορπῆς τρελλὸ μεθύσι ἀγάπης κι' ἡδονῆς
τὰ σκάνδαλά σου φθάνουν μονάχα μιὰ στιγμή
κι' *Ἡγούμενο νὰ κάνουν νὰ κατακολασθῆ!
- Οἱ 7 *Ἄχ! ὠμορφο Παρίσι... κ.τ.λ.
- *Οκτ. Μόν' ὅποιος ξέρει νὰ γλεντᾷ
μπορεῖ και ν' ἀγαπᾷ
μὲ τὴν ἀγάπη πολεμᾷ
κι' ἀμέσως τὴν νικᾷ.
*Ἔτσι *ναι κι' ὁ Παρισινὸς
δυνατὸς πολεμιστῆς
μὲ μιὰ μασχά του γίνεται
εὐθύς καινοκρητῆς.

- Γυν., Πίψη Ἄρκεϊ μονάχα μιὰ ματιά του μόνη
 *μιλεῖ σάν τηλεγράφημα Μαρκόνη
 ἢ συντροφιά του εἶνε θελητικὴ
 καὶ ἡ μιγιά του μαγευτικὴ.
- Ἄνδρ. Ἔχει μιὰ γλύκα *κεῖ ἡ ἁμαρτία,
 ἔχει μιὰ χάρι οὐράνια, θεσπεσία
 ἄχ! Παριζιάνα ἐσὺ μορφεῖ!
- Ἄνδρ. Τὴν εὐτυχία σὲ μᾶς νὰ βοῆς.
- Πίψη, Ἄνδρ. Ἄχ! ὠμορφο Παρίσι παύδαισε τῆς γῆς
 σκορπίης τρελλὸ μεθύσι ἀγάπης κι' ἠδονῆς.
- Ἄνδρ. Τὰ σκάνδαλά σου φθάνουν μονάχα μιὰ στιγμή
 κι' ἠγοῦμενο νὰ κάνουν νὰ κατακολασθῇ!
- Οἱ ἄνδρες Ἡ Παριζιάνα ξέρει νὰ μαγεῖ ἡ
 γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος ὅλος τὴ λατρεύει.
 (Σφύριγμα)
- Γυν. Ξέρει μὲ τέχνη νὰ κατακτᾷ
 Ἄνδρ. Ἔχει μιὰ γλύκα *κεῖ ἡ ἁμαρτία
 ἔχει μιὰ χάρι οὐράνια, θεσπεσία.
- Ἄνδρ. Ἄχ! Παριζιάνα εἶσαι θεά!

ΑΣΜΑ

Προυνέλ — Πίψη - Δαγοδέρτου

- Πίψη — Ἄν ὁ ἄνδρας μου ὁ παλιὸς
 εἶνε συμπαθητικὸς—ἀλλὰ θαρῶ κι' ὁ νέος
 κ' αὐτὸς εἶνε ὄραϊος.—Κι' ἂν ὁ ἕνας μ' ἀρνηθῇ
 πιστὸς ὁ ἄλλος καρτερεῖ—κι' οἱ δυὸ μὲ ἀγαποῦνε
 γι' αὐτὸ μὲ κνηγοῦνε.
- Προυνέλ. — Πρῶτος εἰμ' ἐγὼ
 Δαγοβέρ. — Δεύτερος ἐγὼ
 Πίψη. — Τρίτος θὰ βρεθῇ ἂν θέλω ἐγὼ
 Δαγοβέρτ. — Μέλλων εἰμ' ἐγὼ
 Προυν. — Εἶμαι ὁ παρελθὼν
 Πίψη — Εἶμαι Κύριοι μου τὸ παρὼν
 Προυν. — Διόλου δὲν τὴν ἀγαπῶ.
- Δαγ. Πάντα θὰ τὴν λαγαρῶ
 Πίψη
 Μὲ χάρδια τρελλὰ, μὲ λόγια γλυκὰ
 μαγεύω αὐτὸν π' ἀγαπῶ
 μ' ἀγάπης φιλιὰ τὸν κόσμο ξεχνᾷ
 καὶ γίνεται ὅ,τι κι' ἂν πῶ
 Μὲ μιὰ μου ματιά, μιὰ φλόγα γλυκιὰ
 ἀνάβω στὴν κάθε καρδιά
 Σκορπίζει δροσιὰ καὶ παρηγοριὰ
 Ἄχ! τί τρωμερὴ πυρκαϊὰ.

Ἡ Πίψη, ἔχει πείση τὸν Δαγοβέρτον νὰ γράψῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ νὰ ζητήσῃ χρήματα. Ἡ ἀπάντησις φθάνει, ἀντὶ ὁμοῦ χρημάτων ὁ πατέρας τοῦ Δαγοβέρτου τοῦ στέλλει ἕνα εἰσιτήριο διὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον του καὶ τὸν χαρακτηρίζει συνάμα ὡς «μεγάλον γάϊδαρον». Ὁ Δαγοβέρτος καὶ ἡ Πίψη ἀποχαιρετῶνται μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ντουέττο τῆς ὁπερέττας:

- Πίψη. Πρέπει εὐθὺς νὰ ἐπιστρέψῃς
στὸν καϋμένο τὸν μπαμπᾶ
καὶ ποτὲ μὴ τὸ πιστέψῃς
πῶς κ' αὐτὸς δὲν σ' ἀγαπᾶ
ἂν εὐρέθῃκες παιδί του
ἴσως νὰ μὴ πταίῃ αὐτὸς
γιά τὴ τύχη τὴν κακὴ του
εἶσαι σὺ δικὸς του γυιός.
- Δαγοβ. Πῶς μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω
τῶρ' ἀγάπη που γλυκειὰ
πῶς μπορῶ νὰ λησμονήσω
λόγια ἀγάπης τρυφερὰ
καὶ θεότρελλα φιλιὰ.
- Πίψη. Τώρα αὐτὰ—πέρασαν κειὰ.
- Δαγοβ. Τόσα χὰδια τρυφερά.
- Οἱ 2 ὁμοῦ. Τί κακὸ φοβερὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.
πῶς πονῶ τὸ κακὸ εἶν' φρικτὸ
θλιβερὴ ἢ ζωὴ, ἀδειανὸ τὸ πουγγί.
Ἐπαρᾶς, ὁ μπαμπᾶς, μὴ ρωτᾶς.
πῶς πονῶ τὸ κακὸ εἶν' φρικτὸ
θλιβερὴ ἢ ζωὴ, ἀδειανὸ τὸ πουγγί.
Ἐπαρᾶς, ὁ μπαμπᾶς, μὴ ρωτᾶς.
- Δαγοβ. Ὅταν ζοῦμε χωρισμένα
καὶ οἱ δύο μὲ χαρὰ
σᾶν μικροὶ ἐρωτευμένοι
θὰ περνοῦμε σᾶν παιδιὰ
ὅταν ζοῦμε χωρισμένοι καὶ δὲν θᾶξω πειὰ παρᾶ
ἢ γλυκειὰ μου ἀγαπημένη θὰ μοῦ στέλῃ δανεικὰ
- Πίψη. Τί κακὸ κ' σὺτὸ mon Dieu
- Δαγοβ. Adieu Adieu
- Οἱ 2. Τί κακὸ φοβερὸ κ. λ. π.

Ὁ Ὀκτάβιος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει λησμονήσῃ διόλου τὴν Εὐάν, τῆς στέλλει μίαν τουαλέταν τῆς Πίψη καὶ τοιουτοτρόπως παρουσιάζεται ἡ Εὐά ὡς μεγάλη κυρία εἰς τὴν ἐορτήν. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ἐκμυστηρεύεται εἰς τὸν Ὀκτάβιον τὴν ἀγάπην τῆς εἰσέρχονται οἱ ἐργάται μὲ τὸν Λαροὺς ἐπὶ κερφαλῆς καὶ ἀξιοῦν ἀπὸ τὸν προϊστάμενον νὰ τοὺς δώσῃ ὀπίσω τὸ «παιδί των». Ὁ Ὀκτάβιος τοὺς ἀπαντᾷ ὅτι ἡ Εὐά εἶνε μνηστή του καὶ ἐκεῖνοι φεύγουν χαιρετῶντες μὲ σεβασμὸν. Φαντάζεται ὅμως ὁ καθεὶς τὴν ἀπογοήτευσιν τῆς Εὐας καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῆς ὅταν, ἀφοῦ φύγουν οἱ ἐργάται, ὁ Ὀκτάβιος τῆς λέγει γελῶν.

— Εἶδες τί ὥραία ποῦ τοὺς ἐκοροῖδεσα; καὶ πῶς τὸ κατάπαν; πᾶμε τώρα, μικροῦλα μου νὰ γλεντίσωμε στὸ τρελλὸ Παρίσι.

Πράξις Γ'.

Εἰς μίαν βύλλαν τῶν Ἑλλυσίων. πεδίων. Ἡ σκηνὴ διαιρεῖται εἰς τρία. Ἐκ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κήπος μὲ ἐξωτικὰ φυτὰ καὶ ἀφθονα ἄνθη. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς σκηνῆς σαλόνι μὲ μεγάλες τζαμπόρτες, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται τις διὰ κλίμακος. Ἐπίπλωσις πολυτελεστάτη, ἡλεκτρικὰ ἀφθονα, λατάνιες καὶ ἄλλα φυτὰ. Τὸ σαλόνι συνέχεται μὲ boudoir κομψότατον, τὸ ὁποῖον κλείεται μὲ παραπέτασμα. Προσκεκλημέναι εἰς τὸ σαλόνι. Αἱ κυραὶ μὲ τὰ καπέλλα των. Πίνουν, συνομιλοῦν, καπνίζου. Εἰσέρχονται ἡ Πίψη καὶ ἡ Εὐά, κυρία τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου καὶ αὐτῆ.

Εὐά καὶ Πίψη.

Τρελλὸ Παρίσι, ποῖος δὲν σ' ἀγαπᾷ,
γιὰ τὴν ζωὴ σου τὴν τόσον γλυκειά,
Ὅσους κυρίους στοὺς δρόμους ἀντικρύζω
ματιὰς τοὺς ρίχνω, μὲ κυττάζου, δὲν σαστίζω.
Μ' ἕνα μου βλέμμα πάντα τρυφερό,
μ' ἕνα χαμόγελο πολὺ γλυκό,
μὲ δυὸ λογάκια ποῦ τὰ ξεύρετε θαρρῶ
τὸν κάθε ἄνδρα περιπαίζω καὶ γελῶ.
Κι' ἂν μ' ἔχουν ὅλοι χαϊδεμένη
ποτὲ δὲν εἰμ' ἐρωτευμένη.

Εἶν' ἡ καρδιά μου ὅπως καὶ ἡ παγωνιέρα,
αἰσθήματα πουλῶ νόκτα καὶ μέρα.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅταν ζοῦν
οἱ ἄνδρες πλέον δὲν μποροῦν
παρὰ σὲ μᾶς νὰ εἶναι πάντοτε πιστοί,
γιατ' εἶναι οἱ πτωχοὶ πολὺ κουτοί.

Νὰ δέχνομε ζητοῦν
ὅ, τι τοὺς κάνει νὰ τρελλαθοῦν
καὶ νὰ τοὺς κρύβωμε μὲ τρόπο
ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ δοῦν.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ
τὸν κάθε ἄνδρα τὸν συμπαθῶ
κα' ὅσῳ τὸν βρίσκω πειὸ κουτὸ
τὸν περιπέζω ὅσῳ καὶ ἂν μπορῶ.

Ἡ Εὔα, ἐρωμένη τοῦ δουκὸς τοῦ Μορνῦ, προσκαλεῖ
τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς εἰς τὴν ἑπαυλίν τῆς. Ἡ Πίψη
πρόκειται νὰ νυμφευθῇ τὸν πλούσιον κ. Μπακλέν, ὅστις ἀπο-
δεικνύεται ὅτι εἶναι πατέρας τοῦ Δαγοβέρτου καὶ ἔτσι ἀντὶ σύ-
ζυγος γίνεται πεθερὸς τῆς Πίψῃ. Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Εὔα
συναντῶνται αἰφνιδίως.

Εὔα. Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ὀκτάβιε. Ξεχᾶστέ με,
ὅπως σὰς ἔχω κ' ἐγὼ ξεχάσει.

Ὀκτάβ. Εὔα. . . . ἀπόψε. . .

Εὔα. Ἀπόψε . . . θὰ εἶμαι μὲ τὸν δοῦκο. (Φεύγει
βίαν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ boudoir. Ἀκολουθεῖ
μουσικὴ σκηνή, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Ὀ-
κτάβιος καὶ ἡ Εὔα συναντῶνται εἰς τὸν κήπον.

Ὀκτάβ. Εὔα!

Εὔα. Ἀκόμη ἐδῶ εἰσθε;

Ὀκτάβ. Πές μου ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια... ὅτι δὲν μ' ἐξέ-
χασες.

Εὔα. (Μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ). Νὰ σὲ ξε-
χάσω... μὰ ἀφοῦ ἐξέχασα ὅλα γιὰ σένα.

Ὀκτάβ. Καὶ . . . ὁ δοῦξ;

Εὔα. (Τοῦ κλείει τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμην). Σῶπα..
εἶμαι ὅλη δική σου. (Φεύγουν ἀγκαλιασμένοι).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ